

יִרְאֲתִי בַּפְּצוֹתַי שִׁיחַ לְהַשְׁחִיל הַנְּנִי פוֹחַד מִלְּפָתוֹחַ אֶת פִּי לְהַתְּפַלֵּל וְלִהְיוֹתִי. קוֹמִי לְחַלוֹת פָּנַי נוֹרָא וְדַחִיל וְקַטְנֹתַי מַעֲשֵׂ לִכֵּן אֹחִיל וְכִיּוֹן שְׁמַעֲשֵׂי הַטּוֹבִים מֵעֵטִים עַל פִּי הַנְּנִי פוֹחַד. תְּבוּנָה חֲסֵרְתִי וְאִיךָ אֹחִיל תְּבוּנָה חֲסֵרָה לִי וְאִיךָ אֶבְטַח בַּתְּפִלָּה. יוֹצְרֵי הַבִּינְיָנוּ מוֹרְשֵׁה לְהַנְחִיל ה' בּוֹרְאֵי, תָּנוּ לִי לְהַבִּיחַ אֶת תּוֹרַתְךָ שְׂאוּכַל לְהַנְחִילָה. אֵילָנִי וְאַמְצָנִי מִרְפִּיּוֹן וְחִיל תָּנוּ לִי חֵזֶק וְאַמֶּץ שֶׁלֹּא אֶהְיֶה בְּחֻלְשָׁה וְפוֹחַד וְאוּכַל לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ. לְחַשֵּׁי יִרְצָה תְּפִלָּתִי תִרְצָה לְפָנֶיךָ כְּמִנְטִיף וּמְשַׁחֵל כְּכֹהֵן גְּדוֹל הַמִּקְטִיר קִטְרֵת שֵׁשׁ בַּהּ סַמְמָנִים "זָטָף וְשַׁחֲלָת". בְּטוּיִי יִמְתַּק כְּצוּף נָחִיל דְּבוּרֵי יְהוָה מִתּוֹק לְפָנֶיךָ כְּדָבַשׁ שֶׁל נָחִיל הַדְּבוּרִים. רְצוּי בְּיִשָּׁר תְּפִלָּתִי תִהְיֶה רְצוּיָה כְּאֵדָם יִשָּׁר אֲשֶׁר תּוֹכּוּ כְּבָרוּ וְלֹא כְּמִכְחִיל וְלֹא כְּאֵדָם צְבוּעַ. מְשַׁלְּחֵי לְהַמְצִיא כְּפָר וּמְחִיל עֵבוֹר מְשַׁלְּחֵי אֲשֶׁר שְׁלַחוּנִי שְׁאַמְצָא עִבוֹרָם כְּפָר וּמְחִילָה. שְׂאֵגִי יַעֲרֹב וְלֹא כְּמִשְׁחִיל תְּפִלָּתִי וְצַעֲקוֹתֵי תִהְיֶה עֲרֵבָה וּמְתוּקָה לְפָנֶיךָ וְלֹא תִהְיֶה כְּשֶׁאֲגַת אֲרִיָּה שְׂאֵין בָּהּ מִתִּיקוּת. הַעֲתֵר לְנֹחֲשִׁיבִים כְּזָחִיל תִּפְנָה לְתַפְלַת הַנְּגָשִׁים לְפָנֶיךָ וּמְחַשְׁבִּים עֲצָמָם בְּשִׁפְלוֹת כְּמוֹ זֹחֲלֵי עֶפְרָי. חֲנוּן כְּהַבְטִיחָךָ לְבִנְיָנֵךָ מְחִיל. זַעֲקֵי קֶשֶׁב בְּעֵת אֶתְחִיל ה' הַחֲנוּן, בְּזִמְנוֹ שְׂאֶתְחִיל לְהַתְּפַלֵּל אֲנִי תִקְשִׁיב וְתִקְבַּל תְּפִלָּתִי כְּמוֹ שֶׁהִבְטַחְתָּ לְמִשְׁחֵי רַבְּנוּ בְּעִמְדוֹ בְּנִקְרַת הַצִּוּר אֲשֶׁר תִּקְבַּל אֶת תְּפִלָּתוֹ. קִרְבֵי יַחְמְרוּ בְּחֻלְשֵׁי קִרְבֵי הַתְּכַוֵּנוֹ מִפְּחַד בְּזִמְנוֹ שְׂאֵדַע שְׂאֵתָה חוֹקֵר אֶת כָּל הַמְּחַשְׁבוֹת הַנְּעֻלְמוֹת. וּמְאִימַת הַדִּין נִפְשֵׁי תִבְחִיל וּמִפְּחַד הַדִּין נִפְשֵׁי קֶצֶה בְּעֲצָמֵי. אִם כְּגִמּוּל, הַלֵּב יְחִיל אִם תִּדְוִן אוֹתָנוּ לְפִי מַעֲשֵׂינוּ, לְבִי יִפְחַד. וְגַם מְקוֹרֵי עַפְעַפִּי אֵזִיל כְּמִזְחִיל מְקוֹר עֵינֵי יוֹרִידוֹ דְּמַעוֹת כְּצִוּר. לִכֵּן צְדָקָה אֶקְוֶה מִמֶּךָ וְאוֹחִיל אֲנִי מְקַנֶּה וּמְיַחֵל מִמֶּךָ שֶׁתִּדְוִן אוֹתָנוּ בְּאִפְנוֹ שֶׁל צְדָקָה וְחֶסֶד. יִשָּׁר הוֹרֵי זְכָרָה לְהַאֲחִיל זְכוֹת מַעֲשֵׂי הַיִּשָּׁר שֶׁל הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים תִּזְכּוּר לִי לְמַחֹל לִי עַל עוֹנֵי. חֵם לְבִי בְּהִגִּיגִי יִגְחִיל בְּעֵת שְׂאֶתְחִיל לְהַתְּפַלֵּל לְבִי חֵם בְּקִרְבֵי כְּמוֹ אֲשֶׁר בְּגִחְלָת. יִסְתַּעַר בְּקִרְבֵי בְּעֵת אֶתְחִיל כְּמוֹ רוּחַ סַעֲרָה אֲשֶׁר מְלַבֵּה אֶת הַגְּחָלִים וּמְחַמֵּמָת אוֹתָם, כִּי מִתְחַמֵּם לְבִי וּבוֹעֵר בְּעֵת שְׂאֶתְחִיל לְהַתְּפַלֵּל.

אֲרוֹן־הַקּוֹדֶשׁ נִסְגֵר.

שְׁלִיחַ־הַצִּיּוֹר וְהַקְּהָל אוֹמְרִים אֶת הַפְּסָקָה הַבָּאָה;
שְׁלִיחַ־הַצִּיּוֹר מְסַיֵּם אֶת הַפְּסָקָה בְּקוֹל רַם כְּמַצְוִיין.

אֶת חִיל בְּאֵת פְּחַד יוֹם פְּקֻדָּה יוֹם הַדִּין שְׁבוּ זֹכֵר וּפְקוּדָה ה' אֶת כָּל מַעֲשֵׂינוּ. בְּאֵימֵינוּ כָּל לְחֵם לְשִׁקְדָה בְּפְחַד כָּל הַנְּבִרָאִים מִמֵּהֲרִים לְבוֹא בַתְּפִלָּה. גְּשִׁים נְגִשִׁים בּוֹ בְּרַף לְקוֹדָה לְכַרְוֵעַ בְּבִרְךָ. דַּעַם לִיִּשָּׁר כְּעַל מוֹקְדָה שִׁיתְּקַבֵּל אֶצְלֶךָ ה' שְׁבוֹרוֹן

יִרְאֲתִי בַּפְּצוֹתַי שִׁיחַ לְהַשְׁחִיל. קוֹמִי לְחַלוֹת פָּנַי נוֹרָא וְדַחִיל. וְקַטְנֹתַי מַעֲשֵׂ לִכֵּן אֹחִיל. תְּבוּנָה חֲסֵרְתִי וְאִיךָ אֹחִיל: יוֹצְרֵי הַבִּינְיָנוּ מוֹרְשֵׁה לְהַנְחִיל. אֵילָנִי וְאַמְצָנִי מִרְפִּיּוֹן וְחִיל. לְחַשֵּׁי יִרְצָה כְּמִנְטִיף וּמְשַׁחֵל. בְּטוּיִי יִמְתַּק כְּצוּף נָחִיל: רְצוּי בְּיִשָּׁר וְלֹא כְּמִכְחִיל. מְשַׁלְּחֵי לְהַמְצִיא כְּפָר וּמְחִיל. שְׂאֵגִי יַעֲרֹב וְלֹא כְּמִשְׁחִיל. הַעֲתֵר לְנֹחֲשִׁיבִים כְּזָחִיל: חֲנוּן כְּהַבְטִיחָךָ לְבִנְיָנֵךָ מְחִיל. זַעֲקֵי קֶשֶׁב בְּעֵת אֶתְחִיל. קִרְבֵי יַחְמְרוּ בְּחֻלְשֵׁי חֲלוּחִיל. וּמְאִימַת הַדִּין נִפְשֵׁי תִבְחִיל: אִם כְּגִמּוּל, הַלֵּב יְחִיל. מְקוֹרֵי עַפְעַפִּי אֵזִיל כְּמִזְחִיל. צְדָקָה אֶקְוֶה מִמֶּךָ וְאוֹחִיל. יִשָּׁר הוֹרֵי זְכָרָה לְהַאֲחִיל. חֵם לְבִי בְּהִגִּיגִי יִגְחִיל. יִסְתַּעַר בְּקִרְבֵי בְּעֵת אֶתְחִיל:

אֲרוֹן־הַקּוֹדֶשׁ נִסְגֵר.

שְׁלִיחַ־הַצִּיּוֹר וְהַקְּהָל אוֹמְרִים אֶת הַפְּסָקָה הַבָּאָה;
שְׁלִיחַ־הַצִּיּוֹר מְסַיֵּם אֶת הַפְּסָקָה בְּקוֹל רַם כְּמַצְוִיין.

אֶת חִיל יוֹם פְּקֻדָּה. בְּאֵימֵינוּ כָּל לְחֵם לְשִׁקְדָה. גְּשִׁים בּוֹ בְּרַף לְקוֹדָה. דַּעַם לִיִּשָּׁר כְּעַל מוֹקְדָה: הַיּוֹצֵר יַחַד כֶּסֶל נִשְׁפָּט. וְשׁוֹעַ וְדָל בְּפִלוֹם יִשְׁפָּט. זֹכֵר לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט.² חִין עֲרַבּוּ יוֹזֵר בְּמִשְׁפָּט: טָרָם כָּל מִפְּעַל חָצַב.

1. ע"פ שמות לג:כב. 2. בראשית יח:כה.

לְבָם כְּקִרְבָּן עוֹלָה הַשְּׂרוּפָה עַל מוֹקֵד הַמִּזְבֵּחַ. הַיּוֹצֵר יַחַד כֶּסֶל נִשְׁפָּט ה' אֲשֶׁר יַצַּר אֶת כָּל הַלְּבָבוֹת הוּא הַשׁוֹפֵט. וְשׁוֹעַ וְדָל בְּפִלוֹם יִשְׁפָּט עֲשִׂיר וְעֵנִי בְּמִשְׁקַל מִדִּיק יִשְׁפָּט. זֹכֵר עַל יְדֵי זִכְרֵי תְּפִלַּת אַבְרָהָם אֲבִינוּ עַל אֲנָשֵׁי סְדוֹם: "חַלְלָה לְךָ, הַשֹּׁפֵט כָּל הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט". חִין עֲרַבּוּ חֲנוּן שֶׁל תְּפִלָּתוֹ יוֹזֵר בְּמִשְׁפָּט יוֹעִיל לָנוּ יוֹצֵא חֲלָצֵינוּ לְהַצִּדִיקָנוּ בְּמִשְׁפָּט. טָרָם כָּל מִפְּעַל חָצַב לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר בְּרָא אֶת כָּל הַיּוֹצֵר.

יזם במחשבת צור חצב חשב לברוא את אברהם אבינו. כאחור וקדם בתוך נחצב נחצב אברהם נברא באמצע הדורות, לא ראשון ולא אחרון. ליהב עליו כל המחצב בכדי להעמיס עליו את כל הדורות, שבזכותו יזכו בדין. מנתו שרה אמנו שהיתה למנת חלקו כהיום כח דשנה ביום ראש השנה קבלה פחות נערוה. נצר להחניט להצמיח פריה, להוליד את יצחק בהיותה לתשעים שנה. סימה אות היות והיא משמשת לאות ודגמה לשושנה לעם ישראל הנמשל לשושנה. עבר לפניו בזה ראש השנה לבוא לפני ה' בראש השנה ולהפקד. פלצו פרחיה בזה יום רעדו בניה מפחד ביום הזה. צגתם פני כס איום בגשתם לפני הפסא של ה' הנורא. קול דבובם ירחישו היום קול דבובם ותפלתם ידברו בלחש. רוגשים להריע מתרגשים ומתגעשים לתקע בשופר בכדי למצא פדיום שעל ידי זה יפדה אותם ה'. שעונים עליה בה להפקדה נשענים על זכותה של שרה בכדי להפקד. שואגים בלהק צועקים במקלה דלתות לשקדה לשקוד על דלתות התפלה. שליח הציבור—תמוכים בדשן שה עקדה סומכים על הדשן של עקדת יצחק. תשר בחדש תשרי אשר בו נפקדה שרה.

שליח הציבור והקהל אומרים את הפסקה הבאה;
שליח הציבור מסיים את הפסקה בקול רם כמצויין.
בשבת אומרים "בזכרון שופר" במקום "בשופר".

נעלה בדין עלות בתרועה ה' מתעלה במשפט בקול תרועתו. ואז גיא עם דריה לרועעה הארץ עם הדרים בה ישברו. שליח הציבור—אבל בשופר (בשבת בזכרון שופר) אפתנו (ארצנו) בתקיעת שופר אפיסנו ובברך פריעה ובברך פורעת. במגנת רעים אבקש מה' המגן של האבות שנקראו רעים, בגנו אתרועעה בבית המקדש הנקרא גנו, נזכה להתרועע עם ה'.

שליח הציבור:

זכרנו לחיים תזכר אותנו ותן לנו חיים, מלך חפץ בחיים שהרי אתה ה' מלך החפץ לתת חיים, וכתבנו בספר החיים ותכתב אותנו בספרם של אלו שנגזר עליהם לחיות, למענך אלהים חיים משום שזוהי דרךך, אלקים החי לנצח.

שליח הציבור כורע באמירת "ברוך", משתחוה באמירת "אתה", ומזדקף באמירת "ני".

אתה הוא מלך עוזר לאדם בשעה שצריך סיוע בכל דבר, ומושיע אותו פשיקרא אליך בעת צרה, ומגן עליו שלא תבוא אליו הצרה כלל. ברוך אתה יי שהיית מגן אברהם, כמו שאמר ה' לאברהם: "אנכי מגן לך", ובזכותו ה' מגן גם על צאצאיו.

(קהל—אמן)

יזם במחשבת צור חצב. כאחור וקדם בתוך נחצב. ליהב עליו כל המחצב: מנתו כהיום כח דשנה. נצר להחניט לתשעים שנה. סימה אות היות לשושנה. עבר לפניו בזה ראש השנה: פלצו פרחיה בזה יום. צגתם פני כס איום. קול דבובם ירחישו היום. רוגשים להריע למצא פדיום: שעונים עליה בה להפקדה. שואגים בלהק דלתות לשקדה: שליח הציבור—תמוכים בדשן שה עקדה. תשר אשר בו נפקדה:

שליח הציבור והקהל אומרים את הפסקה הבאה;
שליח הציבור מסיים את הפסקה בקול רם כמצויין.
בשבת אומרים "בזכרון שופר" במקום "בשופר".

נעלה בדין עלות בתרועה. גיא עם דריה לרועעה: שליח הציבור—(בזכרון שופר) בשופר אפתנו (ארצנו) ובברך פריעה. במגנת רעים בגנו אתרועעה:

שליח הציבור:

זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים, וכתבנו בספר החיים, למענך אלהים חיים:

שליח הציבור כורע באמירת "ברוך", משתחוה באמירת "אתה", ומזדקף באמירת "ני".

מלך עוזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יי, מגן אברהם:

(קהל—אמן)

אתה גבור לעולם אדני, מחיה מתים אתה, רב להושיע. מוריד הטל.

3. כלומר: כדי שזכותו תגן על כל הדורות שלפניו ואחריו.

אתה ה' גבור לעולם אדני ועד שגבורתך נצחית ללא רפיון, מחיה מתים אתה פשיגיע העת לך, רב להושיע מרבה להושיע את ישראל. מוריד הטל.